

LidercFény

amatőr kulturális folyóirat

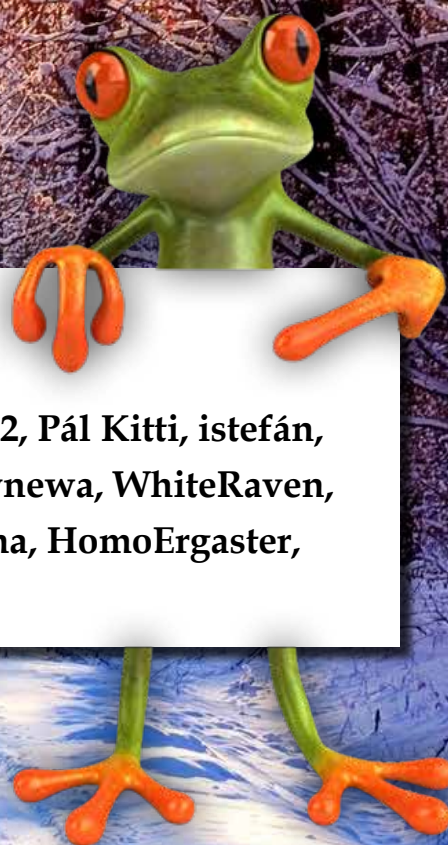
www.lidercfeny.hu

VII. évfolyam, 11. szám, 2013. november

Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház melléklettel!

E havi számunk
alkotói:

Ida, Zhora, aniko22, Pál Kitti, istefán,
Anonymus R. Chynewa, WhiteRaven,
Maggoth, bel corma, HomoErgaster,
Jimmy Cartwright

Tartalom

BREKING NYÚSZ

- SpiritArt - Lector Magazin 2. szám 3.
Hamarosan megjelenik
- Rastith - Egy démonvilág krónikái 3.
Hamarosan megjelenik
- Matróztánc (Cherubion fantasy exkluzív) . 3.
MEZTELEN ÜGYNÖK 2013. november 15-i
rádióműsorának ismétlése 3.

NOVELLÁK

- Hallgatom a csendet /HomoErgaster/ 4.
Úrlényiségem kalandjai /Istefán/ 4.
Összeillő pár /Maggoth/ 6.
Egy élet emléke /bel corma/ 8.
Villamoson /Anonymus R. Chynewa/ 9.

VERSEK

- Az eső földje /WhiteRaven/ 8.
Haldokló tűz /Zhora/ 8.
Leereszkedett a sötét /aniko22/ 9.

A NYAKONÖNTÖTT PRÓBAGOBLIN SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLÁSÁVAL

- Gelidus humor /Pál Kitti/ 10.

FILMROVAT

- Mozimorzsák - filmaprólék /Jimmy/ 11.
Micmacs - (N)agyban megy a kavarás,
Párterápia, A szupercsapat, Fejvadászok

KÖNYVAJÁNLÓ

- Fellenbeck Roland:
Mikor kialszanak a fények /Ida/ 12.

A hónap képe:

„El ne engedd haver! Kapaszkodj!”

Általában a meglepetés erejével élünk a különböző megjelenések terén, ám úgy gondoltuk, az alábbiakat mégiscsak beharangozzuk. :)

- Decembri számunkban hiánypótló esszét olvashatok majd Petőfi Sándorról, a magyar irodalom egyik titokzatosan eltűnt, homályba burkolózó életúttal rendelkező költőjéről. Tények és adatok arról, mi történt Petőfivel a forradalom és szabadságharc után.

- Decemberben különszámmal is jelentkezünk majd, amelyben a szentesi és környékbéli underground kultúra kerül majd a középpontba. Visszaemlékezések, korabeli koncertbeszámolók, és egy 20 éves, 4 órás videofelvétel publikus részeinek elemzése...

- Januárban a szokásos AKF-en túl szintén előrukkolunk egy különszámmal. Néhány éve már készült hasonló az Ammerúnia világáról, most azonban egy új, kibontakozóban lévő démonikus, a Worluk Káosz világához kapcsolódó Rastith kötet megjelenése kap főszerepet.

Regény és novellarészletek, interjú az alkotókkal, „így készült” illusztrációk, könyvismertető, egyéb érdekességek szerepelnek a tervek között.

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
VII. évfolyam. 11. szám, 2013. november**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: Trees in winter (wallpaper)

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségek:

lidercfeny@szenesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme

6600 Szentés, Petőfi u. 1.

Brekking Nyúsz - avagy hírek innen-onnan

SpiritArt - Lector Magazin 2. szám

Megjelent a Lector Magazin 2. száma

A tartalom:

SpiritArt hírek

Varga Tamás József: A válasz: 42 - Kollárik Péter válaszol

Vass Sándor: Vannak a szép...

Czikóczi Krisztina - Neil Gaiman: Óceán az út végén

Rozványi Dávid: Kávémésék: Erkölcsöség-igazolvány

Tukszár György: III. Fantasztikus Kéziratok Éjszakája

Novák Gábor: A doktor játékai

Czikóczi Krisztina: Írás kiadó! - Betekintés a fizetős kiadók világába, és egy szerzői pénzen megjelenő friss antológiába

Tukszár György: Brandon Sanderson: Elantris

Rozványi Dávid: Kávémésék: Élők temetője

Jimmy Cartwright: Az élő(holt) magyar nyelv

Botta András: A. és B. Sztrugackij: A kölyök

Mészáros András: A csillagokért...

Vass Sándor: Rövid

Botta András: A MEZTELEN ÜGYNÖK Szórakoztató Irodalmi Magazin

Kelvin: 1440

Hertelendy Anna: A búra alatt

A lenti hivatkozáson keresztül letölthető a magazin eredeti pdf és hat-colos e-book olvasóra optimalizált pdf változata is. Az újság nagyobb kijelzővel rendelkező mobiltelefonokon is olvasható.

<http://spiritart.hu/#index1.php?modul=cikk&mod1=mutat&id=1648&kezdes=0&szuloID=247>

Hamarosan megjelenik - Rastith - Egy démonvilág krónikái

Rastith - egy pokoli létsík, mely mindenkét megváltoztat...

Egy démonúr, aki Rastith kiválasztottjának hiszi magát...

Egy arénaharcos, akit megkísértenek, hogy elárulja népét...

Egy tudós, aki a démonlét titkait kutatja...

Egy nősténydémon, aki egy jóslat nyomába ered...

Egy mágusanonc, aki a tudást hajszoja...

Egy agut, akinek elege van a megaláztatásokból...

Egy etoru, aki idegen világon kezd halálos játszmába...

Egy fiú, aki szerelméért akár a démonokkal is szembenéz...

Egy lovag, aki a fészkében üt rajta az ellenségén...

Az ő sorsukon keresztül ismerhetjük meg a Douglas Rowland teremtette démonvilág eónokon átívelő történelmének fontosabb eseményeit. Kilenc egymásra épülő, ám önmagában is kerek történet biztosít felejthetetlen olvasmányélményt a dark fantasy kedvelőinek. Noha Rastith egy önálló létsík, ezer szállal kapcsolódik a Káosz világához, így mindazok, akik ismerik Worlukot,

nagyobb biztonsággal kalandozhatnak át a démonok hazájába.

Tartalomjegyzék:

Norbert Winney: A fájdalom dala

Alex Ironwood: A Láng rabjai

Bereczki Viktor: Idea etoru integre

Christine Ardens: Tí' thar jóslata

Craig McCormack: A tudás tornya

Tim Morgan: Féreg a horgon

Soren Ward: A Jótevő

Norbert Winney: Veszett lelkek

Douglas Rowland: Rastith szeme

Hamarosan megjelenik

- Matróztánc (Cherubion fantasy exkluzív)

Az ifjú Skandar Graun soha nem kíván visszatérni az ork Agranaakba, ahol zaklatott gyerekkora utolsó éveit töltötte, de a tengerészlethez sem igazán fűlik a foga. Azonban immár a Rontás Erdeje sem kegyes hozzá; kevés a kirabolni- való, magányos utazó, trialcori zsoldosok és feldühített orkok vadásznak rá. Végül, az éhség Rentszalba hajtja, s elhatározza, hogy mégiscsak megkeresi azt a bizonyos Kampós Kharant, aki már rég megkapta azért a pénzét, hogy maga mellé fogadja őt és kitanítsa a hajómesterségre. No de arról nem volt szó, hogy leendő cimborái hamarabb eljáratták vele a „matróztáncot, mint hogy igazi hajó fedélzetére rakhatná ötvaros tappancsát...

Ráadásul, Rentszal városának alvilágát szövvényes intrikák és hatalmi játszmák szövik át - a Háló Testvériség jóvoltából. És ez olyasmi, amibe egy fél- és zöldfülű félork kölyöknek nem jó ómen belekeveredni...

John Caldwell címadó regénye mellett olyan írások alkotják a kötetet, melyek Worluk tengereinek vándorairól és haramiáiról szólnak. Izgalmas kalandok matrózokról, csempészekről, kalózokról, tengeri szörnyekről, legyilkolt szerzetesekről, rejtélyes szigetekről, kifosztott, ősi kriptákról...

Tartalomjegyzék:

John Caldwell: Matróztánc

Allen Newman: Legrass Mathir, a Piperkőc története

Dougal Glendower: Szemet szemért

Craig McCormack: Meirani intrikák

Nora Westlake: Enoke

Tim Morgan: Árnyak a múltból

Eric Muldoom: Vadászidény

MEZTELEN ÜGYNÖK

2013. november 15-i rádióműsorának ismétlése

A legutóbbi adásban **Dmitri Alexejewitsch Gluchowski** (Metro 2033, Metro 2034) újabb magyarországi látogatása került közép-pontba részben egy interjúban, részben pedig új novelláskötetnek, az Orosz népellenes meséknek kapcsán.

http://irjunk.ucoz.hu/publ/a_meztelen_ugynok_szorakoztato_irodalmi_magazin_radiomusora_a_civil_radioban_35_szam/1-1-0-541

HomoErgaster

Hallgatom a csendet

Manapság dumálós korban élünk, mindenki fecseg, még akkor is, ha nincs igazán mondani valója. Egyszer azt olvastam, hogy az embernek két évebe kerül megtanulni beszélni, és ötvenbe hallgatni. Meglehet, igaz. Talán a napok romjai alatt még lélegzik a nagyság néma óriása, s talán nem illúzió az eleven pusztá szárnyaló úrhölgye, kinek kegye a bocsánat. Lenyűgözve állok a titkos néma viharban, mely bennem dúl örökké, az ég színe, az ismeretlen színe, az ősi kőzeté, mely könyvlapokként peregre rétegződik. Valamit viszek magammal e vad áradatban, cipelem, húzom-vonom, mindenen keresztül, s bár mérges vagyok, nem akarom elengedni, mert bennem van az, részem. Én vagyok, ahogy ott állok a csendet hallgatva. Beszívom az éjt, kilégzem az éjt. Folyékonynak tűnik, mint a víz, a sebes áradat. Különös íze van a hidegnek, ahogy az idegekbe hatol, pusztá érzetté válik. A töprengés melankóliája, ahogy bámulom az űrben lassan araszoló holdat, köre mint egy felkapcsolt lámpa a mélységben. Egyszer a strandon, egy őszi estén úszás után lebegtem a mély víz felett, bámulva a holdat, és egy különös gondolat jutott az eszembe: lebegsz a sötét mélység felett, s feletted a sötét mélységben lebeg a hold...

Gondolataim mint a vihar száguldanak, drámai fordulatok, és vad monológok, aztán megtorpanás, és percekig, de lehet, hogy évszázadokig visszhangzik egyetlenegy a tudat mélyrétegeiben.

Ár-apály. A kőrgyűrű a nap s a hold búvkörében, a ki nem mondott szavak, az alig érthető monológok elfeledett testvérei szédítő hegyek, korszakok néma tanúi, arra várva, hogy megmássza valaki roppant tömegeiket.

Nehéz vagyok, akár a sár.

A jövő bujkál a kertek alatt, a múlt visszatért, hogy kedvére alakíthasson a jelen nyers szikláján. Az ódon szörnyeteg kezében vésővel, és kalapáccsal mormogva gondolkodik. Sápadt, és alig kivehető körvonalakkal, melyen akár az árnyékok a fel nem fedezett történések, és elhallgatott igazságok hamis vakfoltjai örvénylenek. A hajnalok tüzei, sápasztják a galaktikus éjszakát. A hold fakuló, metszett gyémántköre élesen és keményen vágja el a naív, emberközpontú világképek fonalait. A jövő mindig mozgásban van, a múlt mindig mozgásban van. A jelen foszló papiros, amire eltűnő szavakat nyomtattak.

Eltűnő korok eltűnő átmenetei.

Figyelem a fényeket.

Figyelem a csillagok néma táncát az éj palástján.

Figyelem a mozgást az örök mozdulatlanságban.

Az ész hercegét, ahogy bambám mered törött kardjára, elvágta a dolgokon túli dolgok vaslogikátlansága.

Figyelem azokat, akiknek mindez a torkán akadt, és fuldokolva sietnek a semmibe.

Figyelem az üvegbúrát, melyben a galaxis méltósággal örvénylik akkora csendben, hogy csak a civilizáció fülsértő rikácsolása óvhatja meg tőle a tudatlanokat.

Figyelem az embereket a csend robajában.

Figyelem magamat a csend robajában... hallgatom a csendet...

Úrlényiségem kalandjai

Istefán

Fogantatásom

Amikor a szüleim űrsétára indultak, eszembe se jutott volna, hogy a súlytalanság állapotában fogantatok meg, és élem le gyerekkorom legkínosabb éveit. Nemjuthatott eszembe, elsősorban azért, mert ejsze eszem se volt, hiszen ott vickándoztam valahol apám zacskójában mikroszkopikus ebihalféle formában, másodszorban meg ki gondolta volna, hogy az őseimnek annyira felmegy az adrenalinszintje, és muszáj lesz nekik lenyomni egy súlytalan szexpartit hirtelen, ott lebegve az üresen kongó világűrben. Mert mondanom se kell, hogy akkoriban, amikor ez történt, egy fia űrszemetet nem lehetett látni, alig egy-két meteorit darabocská pangott erre-arra, nem volt hát nagy a zsúfoltság, majdnem üres volt a világűr, ezért is nevezték így.

Na, de nem volt mit tennem, ha az apám útnak indított, hát elindultam, és kínosan verődve, megtettem azt a pár centiméteres távot, amitől a jövőm függött, és végül sikeresen megpihentem anyám méhének egyik sejtjében. Nem volt könnyű az utat megtenni, mert, higgyétek el, nagyon nehéz súlytalanul fickándozni még egy nehézfűtőnek is, gondolhatjátok hát, hogy mekkora erőfeszítésbe került egy akkorka semmiségnek, amilyen én voltam. Talán az sem sikerült volna, hogy bevergődjek egy petesejtbe, ha ne ért volna egy megrázkódtatás, amitől aztán úgy becsapódtam a sejt kellős közepébe, mint bárgyú tavaszi légy a csábítóan illatozó, friss bivalyanéba.

Valójában a megrázkódtatás az űrsiklót érte, épp abban a pillanatban, amikor egyesülni próbáltam a kiválasztott sejt párom-

mal, szerencsére szüleim már befejezték e műveletet, mert ha nem fejezték volna be, nagyon félős, hogy penis captivus lett volna a rázkódás következménye, ennek meg beláthatatlan következményei lehettek volna. De fejezzem már be a sok volnát, és lássuk, mi volt a nagy helyzet valójában, mert a helyzet óriási volt, meg rázós is, ahogy ezt utólag apám elmesélte.

Amint ott pihentek ernyedten lebegve (ezt nem így mesélte, de ma már tudom, hogy így volt), egy olyan csattanást hallottak, amitől egy űrmedve is leharapta a pipája szárát ijedtében. Gondolom, az világos, hogy az űrhajó kapitányát becézik űrmedvének, aki ugyanúgy pipázik, mint egy tengeri medve, azzal a különbséggel, hogy nem dohánylevéllel tömi meg pipáját, hanem csak kínai gyártmányú ökológikus eszenciával.

De a pipaszár elharapását a szüleim nem láthatták, mert amikor sikerült nekik odalibegni az ablakhoz, hogy lássák, mi okozta a galibát, (mint mondtam, szerencsére nem lett penis captivus az ügyből) még látták, amint az űrsikló távolodik tőlük medvéstől, legénységéstől, mindenestől. Hirtelen azt gondolták, egy nagyobb meteoritnek csapódtak, mint majdan a Titanic a víz alatti sziklának, ők meg egy mentősziklóba kerültek, de gyorsan rájöttek, nem ez történt, hiszen ugyanabban a lakosztályban voltak, ahol azelőtt, és minden a helyén, mintha mi sem történt volna. Azt még nem gyanították, hogy én is a helyemen heverészek kényelmesen összegöndörödve.

Nagyon meghökkentek, mert ott, ahol nem érvényesek az átlalatok ismert fizika törvényei, bizony ott sem mindennapi esemény egy kétszáznegyven kilométer hosszú űrsikló ketté-

osztódása, csak úgy ukmukfukk.

Ámuldozott is a két ősöm nagyon, talán jobban, mint néhány nap múlva, amikor anyámnak hányingere lett egy csirkemell pasztillától, és nem tudott háyni. Elárulom annak, aki nem próbálta, hogy a súlytalanságnak vannak előnyei, de hátrányai is, ezekről majd menet közben mesélek.

Most térjek vissza a csattanáshoz, amelyik teljesen megváltoztatta mindhármunk sorsát, akarom mondani négyünkét, mert ott volt még apám kedvence, a kis Csöpi, aki tacsó volt, és nem hiányozhatott egyetlen kirándulásról sem.

Máig se tudni pontosan, mi történt, csak gyanítom, hogy egy fekete lyuk közelébe kerülhattunk, vagy az közelítette meg a sétahajót annyira, hogy elértük az eseményhorizontot, ahol aztán a lehetetlen is lehetséges, nincsenek csodák, mert minden úgy természetes, ahogy megtörténik.

Ezt nem tudhatja az, aki nem járt még ott, ezért anyám szinte elájult, amikor a távolodó űrhajónkat, amelynek az ablakán bámult épp kifelé, megpillantotta. De még arra se volt ideje, hogy egyet pislogjon, mert a következő pillanatban újabb csattanás térítette magához, utána meg olyan csend lett, hogy hallani lehetett, amint Csöpi farka tövében egy bolha megvakarta a feje búbját, és felsóhajtott:

- Na, most mi lesz velünk?

Gondolhatjátok, hogy apám azt se tudta, hirtelen mijét vakarja, ezért lemondott a vakarózásról, és inkább egy belső hálózati telefonon próbált valakivel kapcsolatba lépni, persze eredménytelenül. Süketebb volt az, mint öregapám, aki pedig föld-süket volt, amióta megpróbálta kénsavval feloldani fülzsírját, ami sikerült is neki, csak az a kár, hogy mindkét dobhártyáját kiégette egy kicsit, így aztán a hangok olyan lezserül sétáltak át a fülein, mint bárcás kurvák a flaszeren.

Az apám nem volt ilyen lezser az adott pillanatban, kapkodott volna mindenfelé, de szerencsére még mindig súlytalan tömeg volt, így aztán csak finom, kecses mozdulatokkal balettezett egyik készüléktől a másikig, míg végül feladta, és a bolhához hasonlóan sóhajtott:

- Mi lesz velünk? Szingularitásba süppedtünk!

Mert okos gyerek volt az öreg harcos, és nagyon értett a likakhoz, ezért pillanatok alatt rájött, hogy csakis egy fekete lyuk okozhatott ilyen kavarodást. Magában hálálkodott a fennvalónak (csak úgy megszokásból, mert nem tudhatta abban a pillanatban, ki van fentebb), hogy nem szöke lyukba merülve, érte el a feketének környékét. Ugyanis szöke, félénk lány volt az anyám, és bizonyára minden izma összehúzódott volna ijedtében, foglyul ejtve férje dákóját. Apám meg látta egyszer a hírekben, hogy elég komoly céccóval jár a fogságba ejtett füttykös kiszabadítása, ezért hálálkodott.

- Semmi baj, drágám - így anyám, aki közben sűrűn pislogott, hogy bepótolja azt, amit elmulasztott -, nem vagy egyedül az egyedülletben! Hiszen ketten vagyunk egyedül. Sőt hárman!

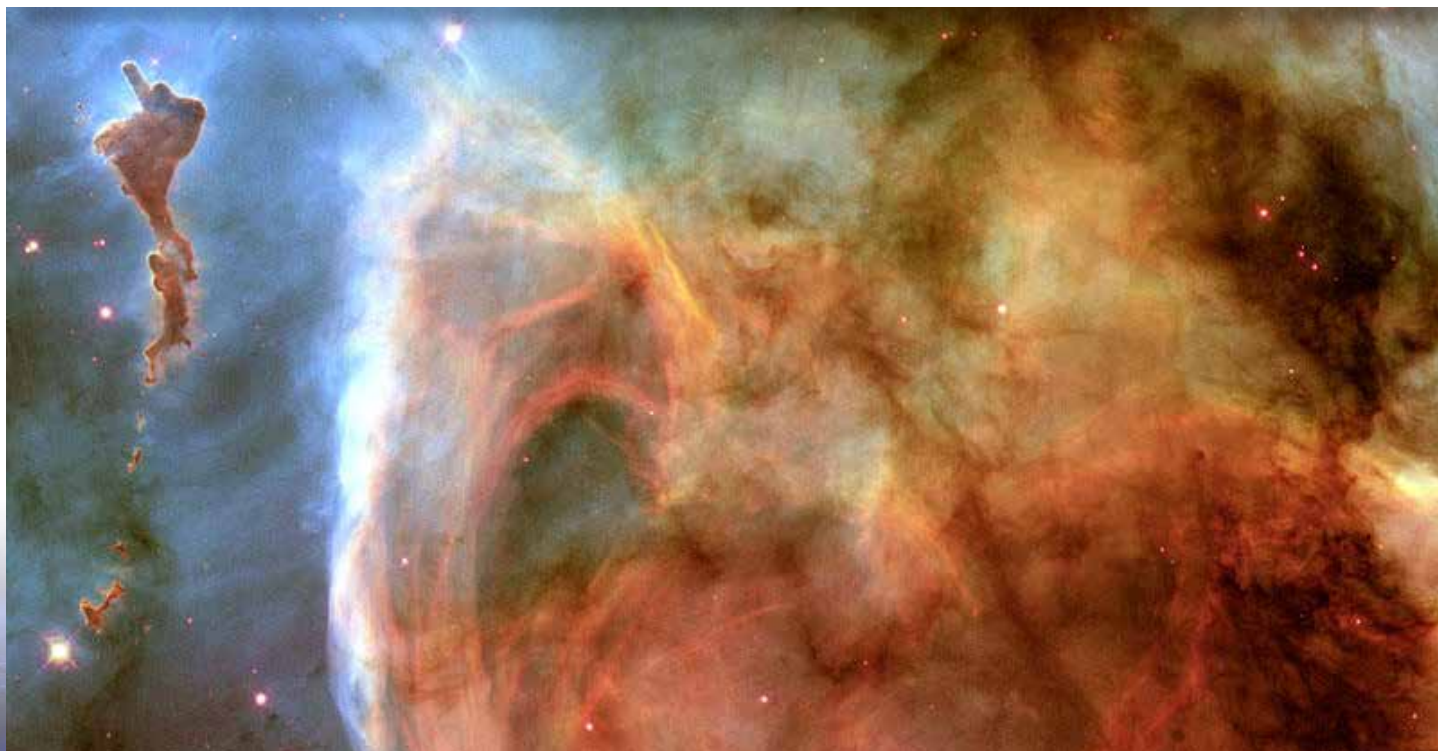
Természetesen itt nem rám célzott, hanem a kutyusra, aki vígan csóválta a farkát, hol a padlón, hol a plafonon.

- Csak tudnám, hol vagyunk! Az eseményhorizonton innen, vagy túl? Azt még megérteném, ha egyszerűen megduplázódtunk volna, egyik felünk erre, a másik meg arra, de így nem értem, miért maradtunk csak mi itt? Miért maradt a legénység a másik űrhajón? Talán maradt ott nekünk is hasonmásunk? Vagy mi vagyunk másolatok? - morfondírozott apám hangosan.

- Hagyjuk ezt, drágám, majd lesz időnk gondolkodni rajta, gyere inkább, együnk valamit, mert olyan éhes lettem hirtelen, hogy a kék szemeidet is zöldnek látom!

Apámnak erre fel majd megzöldültek a szemei dühében, hiszen nem tudta, hova tegye ezt a hétköznapi megjegyzést, a nem mindennapi események közepette. De nem akarta felborzolni a kedélyeket, inkább nem szólt semmit, hanem karon fogta oldalbordáját, és súlytalan léptekkel átlibbentek a konyhába. Természetesen Csöpi is ott lihegett a nyomukban, remélvén, hogy végre egy igazi csont jut neki osztályrészül.

Mindez idő alatt én a semmittevésbe süppedve vártam türelmesen, hogy fejlődjek és megszülessek, nagyon kíváncsi voltam, mi lesz belőlem, hiszen nem sokan dicsekedhetnek azzal, hogy egy fekete lyuk eseményhorizontján fogantak meg, ott, ahol aztán minden lehetséges.

Maggoth

Összeillő pár

ZST-71 gondolati paranccsal bekapcsolta a kommunikátorát, és hívást kezdeményezett a Sancreal-7-re.

- Hello - pötyögte be a holografikus konzolon, mikor végre felvillant a kapcsolat létrehozásához szükséges ablakocska. A szerkezet konvertálta, majd bársonyos férfihangként lejátszotta a szavait a lány fülhallgatójában. - Hogy vagy?

Jud, a kolónialány újban nem kapcsolt képre, ugyanis több mint fél éve letiltották gépének vizuális megjelenítés funkcióját. ZST talán kétszer látta őt beszélgetéseik során, de nagyon csinosnak találta. Elég sovány kis teremtes volt, viszont derékig megnövesztette a haját, ami a szörstelen parkoláskoordinátorban nagyfokú izgalmat ébresztett. Emellett szívós erőt sugárzott magából, ami nélkül senki sem bírhatta sokáig a gyarmatok szélsőséges körülményei között. ZST a két alkalom egyikén, amikor Jud képet is közvetített, egy természetes smöregtet is megpillantotta háttérben, ahogy acsarogva beszélgetőpartnerére fölé tornyosult. Ő maga a rémítő karmos-agyaras teremtmény pusztá látványától is majdnem infarktust kapott, a kolónialány azonban valahogy megoldotta a problémát, hiszen a következő alkalommal is sikerült felhívnia.

- Minden prignit - hallatszott Jud statikus zörejektől sercegő válasza, ami amellet, hogy a gyarmatok legértékesebb nemesgázának számított, nagyjából annyit jelentett a helyi szlengben, hogy kielégítőek a körülmények. Érzéki hangja betöltötte a burkot, és a tápfürdő minden kis molekulájával együtt rezonált. - És veled mi a helyzet?

- Van egy kis gond - vallotta be ZST szégyenlősen -, a múltkor három egész hat tized másodpercre bealudtam, és öt százalékkal lecsökkentették a napi oxigénadagomat. Igencsak spórolnom kell a levegővel, hogy kitartsak a hajnali váltásig.

- Uh, az kemény lehet - reagált Jud, és küldött udvarlójának egy szenzitív sóhajszmájlit, ami gyengéd simogatásként jelentkezett ZST homlokán.

A groteszkül megnyúlt koponyájú parkoló felügyelő egy anyaméhszerű mesterséges hüvely belsejében lebegett. A biotechnológiai egyezmények őt is a harmadrendű állampolgárok közé sorolták, akárcsak a többi hozzá hasonló, gensebészeti módszerekkel létrehozott mutánst.

- Nem szívesen lennék a helyedben - mondta Jud.

- Nem olyan rossz - sietett a felelettel ZST. - A kolóniakon tengődni se egy leányalom. Ebben a nyamvadt burookban még csökkentett légkörön is nagyobb az esélyem a túlélésre, mint neked odaát.

- Áh, dehog - tiltakozott Jud. - Ezt is meg lehet szokni. Nem olyan nagy gáz, mint amilyenek kívülről tűnik. Elég, ha lejjebb szorítod a természetes igényeidet.

- Ühüm - bólogatott ZST, miközben bugyborékoló zaj tört fel teste alsóbb régióiból. - Mikor is ettél utoljára ötven kalóriánál többet?

- Kábé három napja sikerült megcsípnem egy gibicset - vágta rá a kolónialány, miközben örült, hogy ZST nem láthatja, amint az utolsó pillanatban félreugrik egy talajról felpattanó sötét színárnyalatú grobar elől. Ügyet sem vetett a ragadozóra, hiszen ha az meg akarná támadni, úgysem tudna védekezni ellene. Aktiválta a prignitpumpák egyikét, amikből még kétszázat kellett üzembe helyezni reggel hatig, hogy teljesítse

a kitermelési normát. A szárnyas húsevő egy ideig tanácstalanul repkedett felette. Végül úgy döntött, a girhes test nem éri meg a védőruha felfejtésével járó erőfeszítést, és tovaszáryalt az északról érkező, szabad elektrongyökökkel teli gázfellegekkel.

- Egy gibicset? - kérdezte ZST, miközben virsliszerű ujjai sebesen mozogtak a köldöke magasságában hullámozó holografikus konzolon. Mélyen ülő szeme előtt egy apró, kígyóra emlékeztető, szárnyas lény virtuális képe jelent meg. Az állat nem tűnt laktató fogásnak. - Hát, tudod, kicsit idegesít, hogy ilyen ritkán jutsz normális kajához. Az én burkom bizonyos időközönként megfelelő mennyiségű tápanyagot közvetít a vérembe, még csak szabályoznom sem kell. Komoly lelkiismeret furdalást okoz nekem, hogy ilyen laza életem van a tiédhez képest.

- Rá se ránts! - Jud a következő pumpa felé vette az irányt. Az arcvédő maszk ellenére fojtogató bűzt érzett, amit egy kis anyagi ráfordítással kizárhatott volna, ám erre a célra egyetlen feláldozható creditje sem akadt. - Nem kell idegeskedned emiatt, nem mi választjuk meg a sorsunkat, onnan a Földről meg úgysem tudsz túl sokat segíteni. Örüljünk inkább annak, hogy tartjuk egymásban a lelket.

- De úgy szeretném, ha már itt lennél velem! - sóhajtotta ZST, aztán kézi vezérléssel védőerőtérbe csúsztatott egy részegen ide-oda imbolygó úrhajót, aminek a vezetője láthatólag nem igazán volt tisztában a csökkentett nehézkedési erejű parkoló rendszerek sajátosságaival. - Tudod, hogy van annyi megtakarításom, amiből a kezdeti időben mindhárman elboldogulunk.

- Emlékszel rá, hogy aláírtam újabb félét? - kérdezte Jud. - Másképp nem is kapnék engedélyt arra, hogy megszüljem Rose-t, ugye rémlik?

A kolónialány önkéntelenül lepillantott a ruhája mellrészébe ültetett ovális gyémántregiszterre, ami folyamatosan ellenőrizte a méhébe ágyazódott zigóta életjeleit. Két évvel korábban, a huszonhetedik születésnapján kapott engedélyt a megtermékenyülésre. A hiperhajtomú felfedezése és a kolonizáció mit sem enyhített az emberiség túlnépesedésén, épp emiatt a legtöbb anyaságra alkalmas nő tett róla, hogy addig kerüljön áldott állapotba, amíg elég fiatal. Utána pedig csak kuporgatták a krediteket, hogy harminc-nyolcvan éves koruk környékén világra is hozhassák a gyermeküket. Jud helyzetét még az is nehezítette, hogy az átmeneti állapotban megrekedt Rose életben tartásáért is folyamatosan fizetnie kellett, ráadásul a kislány biológiai apja sem támogathatta anyagilag a projektet, mivel már a Sancreal-7-en megkezdett első munkanapján darabokra tépte egy robbanás. Ha nem talált volna rá a holoháló segítségével az elkeseredett és magányos ZST-re, hetven éves kora előtt biztosan nem ringathatta volna a karjában a babát.

- Persze, hogy rémlik - válaszolta ZST -, de hat hónap az még átkozottul sok idő, majdnem egy örökkévalóság. Az a hely pedig undorító és kegyetlen, minden este lehívom az elhunytak névsorát, hogy megnézzem, nem szerepsz-e a listán. Azon a rühes gázóriáson szinte másodpercenként elpatkol valaki, és még csak nem is mindig balesetben vagy természeti csapásban. Akadnak olyanok is, akik egyszerűen éhen halnak!

- Túl sokat aggodalmaskodsz - intette le Jud, miközben rémülten érzékelte, hogy a védőruhája a bal combján egyszer csak felreped. Az öltözék fűtésének hatékonysága rögtön visszaesett a negyedére, ami a Sancreal-7 mínusz hetven fokos hőmérsékletében nem tűnt nagy csodának. A kolónialány tudta, hogy ha nem talál azonnal megoldást a problémára, vissza kell térnie a bázisra, de akkor garantáltan ugrik az aznapi keresete. - Bírom a gyűrődést, és valójában a te életed sem sokkal jobb az enyémnél, csak nyugodtabbnak látszik. Lefogadom, hogy nem a levegő megvonás az egyetlen szankció, amivel gyötörnek.

- Jó, nekem is vannak gondjaim - ismerte el ZST -, de messze nem olyan súlyosak, mint a tied. A rohadék kormány megint felemelte az időkvótát. Most már egy munkanap nem huszonnyolc, hanem harminc órás, és túlórákkal kell fizetnem, ha nem akarok idejekorán megöregedni.

- Hát, azért örülök, hogy ide még nem gyűrűztek be ezek az időlassító trükkök - zihálta Jud, miközben igyekezett lezárni a ruháján keletkezett hasadást a derékszíjára kötözött, mínusz hetven fokig fagyálló flakonból előtörő szigetelőhabbal. A hőmérséklete rögtön emelkedni kezdett, ami elősegítette, hogy a vérkeringése is ismét helyreálljon. - Izzalmas kihívás lehet huszonnyolc órányi oxigénnel harmincat kihúzni.

- Hát, ja - ismerte el ZST. - Ráadásul a tápanyag koncentráció is silányabb lett, külön fizetni kell az olyan luxus összetevőkért, mint például a koffein, ami nélkül lehetetlen ébren maradni. Mellesleg az se számít, ha kinyiffanak, mert minimum kétszáz vegetatívban várakozó mutáns jut minden ilyen állásra.

- Ez tényleg jó nagy mocskosság - hagyta helyben a kolónialány, miközben egy gigászi elektromos kisülés csapódott a talajba közvetlenül mellette.

- És te mit tolsz? - érdeklődött ZST.

- Ó, csak a szokásosat - legyintett Jud várva, hogy elmúljon tagjainak remegése, és az adrenalin is felszívódjon a vérében. - Retkes pumpákat kapcsolgatok. Még be kell izzítanom párat reggelig.

- Drukkolok, hogy teljesítsd a limitet - biztatta ZST. - Ezek a nyavalyás temporális eltérések amúgy az idegeimre mennek. A legtöbb hajó, ami egy másik galaxisból érkezik, nem is ugyanazon az idővonalon mozog, mint a mi gépeink. Marha fárasztó kiszámolni a valóság egyeztetési görbéket, ha hozzájuk akarom igazítani a hangáraink realitását.

- Te szegény! - mondta megjátszott együttérzéssel Jud, miközben a kommunikátorából morajló hangok hallatszottak. - Borzasztó sokat kell szenvedned, de talán éppen ezért vonzodom ennyire hozzád. Mert ugyanakkor rátermett vagy, erős, sőt mondhatni tökös. Az én bagatell kis gondjaim meg sem közelítik a te problémáidat, nem csoda, hogy felnézek rád. Vagyonos vagy, kiegyensúlyozott, egy befutott parkolókoordinátor, aki pontosan tudja, mit akar az élettől. Alig várom, hogy leteljen végre ez a félév, és tényleg együtt lehessünk.

- Hát, nem is tudom - mondta bizonytalanul ZST, miközben a burok némi fájdalomcsillapítót materializált a szájüregében. - Azért nem vagyok ám akkora ász. Néha olyan érzésem van, túlzottan nagy nimbuszt kerekítesz a személyiségem köré. Elég nehéz elhinni, hogy egy ilyen kemény nő, mint te, engem tart álmai férfiának.

- Pedig így van - szögezte le a kolónialány, miközben tanácstalanul bámulta, ahogy a félmérföldnyivel előtte lévő, indításra váró pumpát széttépi egy hatalmas detonáció, és gigászi szakadékot robbant a felszínbe. Váratlanul a háta mögött már beindított gázkitermelő szerkezetek is sorra elkezdtek levegőbe repülni.

- Minden rendben odaát? - firtatta ZST. - Furcsa zajokat hallok.

- Hát, persze - hazudta Jud. - Miért ne volna? Egy-két ketyere bekrepált, de könnyű lesz elhárítani a bajt.

Tudta, hogy csak úgy úszhatja meg a halált, ha átugorja az előtte húzódo szakadékot.

- Az jó - nyögte ZST. - Valamiért rossz előérzetem támadt.

Jud megrugóztatta a térdét, aztán nagy levegőt vett.

Háromra nekivágok - gondolta.

- Fogjuk mi még együtt vedelni a narkó centrifugában a virtuális drogokat - biztatta partnerét. - Ez a nyomorult rendszer nem szűrhet ki velünk, és a meló is gyerekjáték!

Nem akart meghalni, ZST-nek viszont nem kellett tudnia, hogy a következő pillanatban esetleg végleg eltűnhet a süllyesztőben. Minek idegesítse?

Egy...

- Alig várom - mondta ZST. - Bármit megtennék érte, hogy veled lehessenek.

- Tudom - nyugtatta meg Jud.

Csak egy nagy ugrás előre, a boldogabb jövőbe. Talán meg lehet csinálni.

Kettő...

- Kicsit félek, hogy esetleg nem fogunk passzolni, ha szexre kerül a sor - vallotta be ZST.

Három...

- Ugyan, drágám - lihegte a kolónialány, majd teljes erőbedobással rohanni kezdett, hogy átugorja az áthidalhatatlannak tűnő távolságot. - Szerintem minket az Isten is egymásnak teremtett.

Jud odaért a szakadék széléhez, és behunyt szemmel elrugaszkodott.

ZST várta, hogy a kolónialány mond még valamit, de a csend egyre hosszabbra nyúlt. A parkoló-koordinátor a burok külső falán villogó kijelzőre bámult, ami a testét körülölelő tápanyag fürdő oxigénszintjét mérte. A skálán futó lézercsík akkor lépte át vörös sáv határát, ami egyértelművé tette, hogy mégsem sikerült olyan jól beosztania a levegőt, mint ahogyan előadta a lánynak. Megmondhatta volna neki, hogy csak azért hívta, mert még utoljára hallani akarta a hangját, és valószínűleg már sosem találkoznak személyesen, de ezzel elvette volna tőle a reményt. Jud hangja azonban nem hangzott fel többé, és a fuldokló ZST rángatódni kezdett. Végül megmerevedett, élettelen tésztaképére ráfagyott a kétségbeesés.

Így találtak rá a karbantartók, amikor a műszerek jelezték, hogy az egyik bioalkatrész végleg felmondta a szolgálatot.

bel corma

Egy élet emléke

Így utólag visszagondolva, nem tudnám meghatározni azt a pillanatot, amikor elkezdődött. Az okát sem értem igazán, hiszen...

Az élet Atlantiszon csodálatos volt. Az angyalok mágikus sóhaja táncoltatta a vénséges fák leveleit, és az égbolt a szivárvány színében tündökölt. Édes, fűszeres illatú volt a levegő és mindent áthatott a végtelen békesség csodálatos érzése. Az a fajta nyugodt, bölcs derű volt ez, amely egyensúlyt teremtett az emberek szívében. Tökéletes volt. Talán túlzottan is...

Egy idő után erőt vett rajtam a fásultság. A napok egyhangúvá váltam számomra, és lelkemet már nem töltött el örömmel a teremtés egykor oly csodás érzése. A virágzó rózsaszemek - melyeket régen boldogan álmodtam meg -, lassan, de biztosan megfakultak. Aranyszínben tündöklő palotáim fényei is egyre tompábban csillogtak szemeimben, azután...

Én is elkezdtem halványulni. Kezdetben fel sem tűnt, hogy mi történik velem, csupán egyre fokozódó fáradtságom utalt a bennem végbemenő, lassú változásra. Teremtő-társaim megérezhettek valamit, ám udvariasak voltak, és nem zaklattak kérdéseikkel. Csupán aggodalommal teli pillantásaikat sikerült elkapnom időnként.

Akkor még nem értettem azt, hogy mi történik velem. Így utólag visszagondolva már tudom...

Ahogy tudatomról lehulltak a fátylak, lassan felrémlt bennem egy tökéletes világ emléke, melyhez földi országok szépsége nem fogható. Elkezdtem emlékezni egy csodálatos helyre, ahonnan minden lélek elindul, és ahová - kalandos utunk végén - mindannyian visszatérünk. Nem voltam tudatában a dolognak, de a lelkem mélyén éreztem... Haza vágytam!

Csendes meditációba merülve töltöttem napjaimat, így készülve az előttem álló utazásra. Érdekes! Még mindig mosolyognom kell, ha eszembe jut az ősi bölcsék örök érvényű igazsága, mely szerint:

ember tervez, Teremtő végez! Hamarosan rájöttem arra, hogy ez alól a törvényszerűség alól én sem vagyok kivétel!

Az egyik reggel kiabálásra ébredtem. Lehunyt szemmel összpontosítottam a felém áradó érzelem hullámokra, és hamarosan egy kép bontakozott ki lelki szemeim előtt...

Egy öt év körüli kislányt láttam, aki egy erkély ablakából zuhant a mélybe. Az élet szentsége felülírt bennem minden egyéb gondolatot. Tudtam, hogy meg kell mentenem őt. Vakító villanással foszlottam semmivé...

Ég és föld között materializálódtam, éppen ott, ahol láttam őt leesni. Ott volt mellettem. Sikerült megragadnom a karját, és egy röpké pillanatig együtt zuhantunk a fehér márványlapokkal kirakott járda felé. Bátorítólag rámosolyogtam, majd koncentráltam, és mindketten lebegni kezdtünk. Puhán ereszkedtünk le a földre...

Úgy tűnt, hogy a fiú nem sérült meg. Megsimogattam a fejét és indulni készültem, amikor egy hang szólalt meg a fejemben. Meglepődtem, mert a gyermek - bár nagyon fiatal volt, mégis - gondolatok útján beszélt hozzám. Ez nem mindennapi tehetségre vallott!

- Köszönöm, hogy megmentettél...

- Máskor jobban vigyázz! Egyébként... mi a neved?

A fiú nem válaszolt azonnal. Tekintete olyan volt, akár egy bölcs, öregember pillantása.

- Toth vagyok.

- Jól van, Toth! - halványan rámosolyogtam. - Tudod, hogy te vagy az utolsó, akit megmentettem? - suttogtam, és lehunytam fáradt szemeimet. Testem lassan feloldódott az aranyló nap sugariban.

Már nem láttam, éreztem csupán, hogy Toth is elmosolyodik...

Az eső földje

Nézd, ahogy az eső földjén
Táncolok saját síromon
Nevetve feléd fordulok
Őrült mosollyal arcomon
Üres tekintetem mélysége
Már nem tükrözi önmagam
Nedves hajamról vér csöpög
Hogy ki ölt meg, hát én, magam

Az örület már az én szolgám
Ajándék volt az Időtől
A mélység már az én hazám
Hol a halál is kardjába dől
Hangom akár a mennydörgés
Úgy zeng végtelen visszhangon
Testem, mint egy rongyos báb
Úgy táncol ázott sírokon

De eltűnök hát, hogy megnyugodj
Majd hátad mögött szólalok
„Mégvagy hát, hát mégvagy Te
Mélység lesz az otthonod
És az Idő és a Halál
Téged sem ér el ott”
Végül ott találod te is magad
Hol a Maelström hangja dobog

WhiteRaven

Haldokló tűz

Lángoló érzelmek, mik semmivé lettek,
Mindent elsöpörtek, majd könyörögnek,
Adjam vissza a múltat, azt, amijük volt,
Hisz az volt minden, a jövő, szép és jó.

Hogy adhatnám, mikor elégett minden?

Kiégett minden érzés itt benn...

Kiégett, és nem maradt más, csak hamu,

Temérdek rom, meredek kérdés hegy,

Ormótlan fájdalom, kínzó vallomások:

Szeretlek még, de valamit nem találok.

Gyere velem, fogd a kezem, keressük meg!

Hirdetésekből is kutassuk a nyomát!!

Ne hagyjuk, hisz a miénk volt s még az is,

Fogd a kezem, el ne engeddd...

Zhora

Villamoson

Anonymus R. Chynewa

- Jegyeket, bérleteket...
 - Hoppá...
 - Igen? Akar valamit mondani?
 - Ööö... nem...
 - Értem. Akkor meg tudná mutatni a jegyét?
 - Ööö... szóval jegyem az nincs.
 - Értem, semmi baj. Akkor megmutatná a bérletét, esetleg?
 - Khmm... Az előbb még megvolt...
 - Na, ne mondja! Mindjárt azt kezdi ecsetelni, hogy otthon felejtette, vagy megette a kutya.
 - Aranyhörcsögünk van...
 - Igen? És véletlenül beesett a ketrecébe, és az meg gyorsan felzabálta, igaz?
 - Igen! Hogy találta ki?
 - A sok éves rutin, a tapasztalat...
 - Szóval akkor...
 - Igen. Most meg kell bírságnom.
 - Miért? Hát nincs magának szíve? Szegény kis hörcsögöm...
 - Nem. Magát kell megbírságnom.
 - Miért? Nem állatbarát?
 - De az vagyok. Ezért mentem ellenőrnék.
 - Értem...
 - Kétlem, de mindegy is. A következő megállónál leszállunk.
 - Jaj, azt ne! Nekem sürgős dolgom van az... állatorvosnál!
 - Mi a gond? Fejfájás, székletürítési nehézségek?
 - Nem, köszönöm, jól vagyok. Ellenben szegény kis hörcsögöm...
 - Igen, értem. Esetleg megfeküdt valami a gyomrát?
 - Hát, tudja, a bérlet a műanyag tokjával együtt esett be a ketrecbe...
 - Esetleg elhozta magával a hörcsögöt is?
 - Ugyan, mit képzél! Szegény Pufi nem bírná ki a villamos utat...
 - Ja, gondolom. Meg egyébként is, állatjegyet is vennie kellett volna...
 - Hát...
 - Igaza van. Állatjegyet is bliccelnie kellett volna.
 - Nem erre gondoltam.
 - Persze, hogy nem. Inkább arra, hogy hogyan kellene ezt a szitot megúszni. Igaz?
 - Mi tagadás...
 - No. Megállt a villamos. Most, kérem, szálljon le velem.
 - De nem érti? Nekem létfontosságú dolgom van!
 - Nyugodjon meg, uram! Az aranyhörcsögök nagyon szívós állatok. Kibírják azt a pár percet, amíg maga megvárja a következő villamost.
 - De nem az én Pufim! Egész gyermekkorra a megpróbáltatásokról szólt!
 - Most komolyan? Pufi? Milyen név ez egy aranyhörcsögnek?
 - Sokat betegeskedett...
 - Igen? És ezért nevezték el Pufinak? Nem tűnik kifinomult névválasztásnak.
 - De igen, ugyanis az volt a célunk vele, hogy ez egyfajta pozitív megerősítésként hasson rá.
 - És sikerült? Megerősödött tőle?
 - Nem igazán...
 - Gondoltam. No, elbeszéltek az időt. Elindult a villamos.
 - Jé...
 - De ne örüljön, a következő megállónál leszállítom!
 - Jé, most meg pirosat kaptunk!
 - Igen... Hé, mit csinál?
 - Csak egy kis friss levegőt akarok beengedni ezen a szép nagy ablakon...
 - Ja, az más. Ööö... nem hiszem, hogy ehhez feltétlenül szükséges ennyire kihajolni az ablakon...
 - Viszlát, balfék!
 - Hé! Álljon meg! Ne merjen kiugrani!
 - Hehehe!
 - Hát nem kiugrott? Mindegy, hagy szaladjon... Várjon, uram! Az állatorvos nem arra van!

Leereszkedett a sötét

Leereszkedett a sötét.
 A fények, árnyak
 beleolvadtak az éjbe.
 Hiába nézek fel az égre,
 a csillagok sem látszanak.
 A Hold magára húzta
 fekete köntösét.
 Fagyos a szél.
 Hideg, nyirkos dér
 borítja a fák tövét.
 Bár nincs kedvem,
 de megtapintom mégis.
 Nedves lesz tőle tenyerem.
 Átfut rajtam a félelem,
 s reszketek a szélben én is.

Volt, mikor nem riadt lelkem
 rideg téli éjjel,
 dalt dúdoltam a széllel.
 A zúzvara, a jégvirág,
 sok csillámló hópéhely
 kápráztatta szívemet.
 Szép volt az a tél.
 Kinyújtom kezemet,
 de többé nem érem el.
 Most minden csak gyászt lehel.
 Megcsúszik lábam a jégen,
 ahogy lassan araszolok.
 Sötét az éjszaka.
 Árnyak, fények nem érnek el,
 vakon tapogatok.
 Csak most az egyszer még
 valahogy jussak haza.

aniko22

Gelidus humor

A hó-kutatás mindig is a leginkább kigúnyolt foglalkozások közé tartozott. A gyerekek vidáman élcelődtek a szerencsétlen, mínusz fokokban ácsorgó, elszánt tudósokon. Kifigurázták hatalmas, ormótlan távcsőszerű nagyítójukat, amit sisakjukra erősítve viseltek. Minden idők legkevésbé megbecsült hivatása, minden idők valószínűleg legkevesebb fizetésével. Mégis, mindezek ellenére a társadalom néhány kiváló polgára feláldozta életét ezen nem mindennapi hivatás oltárán. Ők a hó-kutatók, el nem ismert hősök, akik köztünk élnek.

Ferenc Tóbiás – tizenkettedik ezen a néven – szintén egy volt, ezen mindenre elszánt emberek közül. Tanulmányait a Négy Évszak Főiskola – Téltudományi Karán végezte, kiemelkedő eredménnyel. „A zúmarák felemelkedése és hanyatlása” című szakdolgozata megrengette a téltudomány alapköveit. Értekezésében a jég fogalmát egy teljesen új, forradalmi, már-már megbotránkoztató módon feszegette. Oly radikálisan, hogy két pártra szakította vele a tudósvilágot. A konzervatívok örültek tartották, viszont az újítók irányvonala bálványozta zsenialitását. Azonban minden kutatás ellenére, a megrendíthetetlen igazságot a jég valós természetéről máig nem sikerült kideríteni.

Egy szó, mint száz, Ferenc Tóbiás – annak ellenére, hogy minden bizonnyal a porszívó-ügynöki hivatásban is ugyanennyire sikeressé vált volna – úgy döntött, hogy hó-kutatásra adja a fejét. Életét egyetlen célnak szentelte, mégpedig, hogy találjon két teljesen ugyanolyan hópelyhet. Ezzel azt akarta bizonyítani, hogy a variációk száma nem végtelen, mint ahogy azt Holle professzorasszony tanította Hó-tan alapjaiból. Meggyőződése volt, hogy a természet ismétli önmagát. A hókristályok tanulmányozása komoly, embert próbáló feladat. Ferenc Tóbiás rendületlenül, ám

mindennemű eredmény nélkül vizsgálta az újhavat, a porhavat, a nedves havat, a csonthavat, a kérges havat, a tömött havat, a préselt havat, az úszóhavat, de még a hódarát is. Szomorúan konstataálta, hogy a hókristályok legalább annyira különböznek, mint amennyire hasonlítanak egymásra. Ennek ellenére a lelkesedése egy percre sem csökkent, kitartóan nézegette hatalmas nagyítójának üvegén át a pelyheket. Nem törődött arcának pirosságával, szemének kékségével, ajkának remegésével, tagjainak elfagyásával, csak állt a hőésésben, mint egy jégszobor.

Ez így ment éveken keresztül, míg egyszer, egy májusi napon váratlanul kesztyűs kezére hullott két pihe. Szórakozottan vette először a bal oldalit górcső alá – rögeszmésen mindig mindent balról kezdett –, mely egy kombinált lapocskából álló csillag volt, Ferenc Tóbiás kedvenc hópihefajtája. Olyan szeretettel vizsgálta a hópelyhet, mint ahogy más lekváros kenyeret ken gyermekének. Majd szép szeme világát a másik példányra vetette. Egész testében megremegett, a vizsgálat két alanya tökéletesen megegyezett. Először nem akarta elhinni, hiszen mekkora lehet annak az esélye, hogy egy percen belül két teljesen egyforma pelyh hulljon a kezére? Majd miután újra és újra leellenőrizte, az agya is kénytelen volt elismerni azt a tényt, ami miatt a szíve már percek óta tombolt. Szája mosolyra gördült volna, ha nem lett volna arcára fagyva az elszántság.

Élete álma valósággá vált! Látta maga előtt, ahogy a két ugyanolyan falevelet kereső tavasz-kutatók irigykedve figyelik sikerét. Látta, a róla mintázott hőembereket, amiket a hó-rajongó gyerekek építettek. A gondolat, hogy még a Yetinél is híresebb lesz, elbódította. Öröme határtalanul tört elő. Rohant egyenesen a kutatóintézetbe, kirántotta az ajtót. Berontott az éppen értekező tanács üléstermébe. Büszkén mutatta kesztyűjét, amin nem maradt más, csak két teljesen ugyanolyan vízcsepp.

Pál Kitti

<http://www.hdwallpaperstop.com/wp-content/uploads/2013/09/snow-wallpapers-free.jpg>

Mozimorzszak - filmaprólék

Jimmy Cartwright

Micmacs - (N)agyban megy a kavarárs
/ Micmacs í tire-larigot

francia bűnügyi akcióvígjáték (2009) (15 év felett)

Bazil-lal (Dany Boon) nem túl kegyes az élet. Édesapja a második világháborúban egy aknára lépve veszti el életét, így már a gyermekkorra sem túl vidám. Felnőve egy videotékában dolgozik, azonban egy szerencsétlen véletlen folytán golyót kap a fejébe. Ennek következtében állás nélküli hajléktalan lesz. Ám az utcán – ahol elég jól elkaristol – rátalál Placard (Jean-Pierre Marielle), aki egy különös társaság, egy „család” tagja. Ők fogadják be a fiatalembert, aki hamarosan tervet sző az életét tönkre tevő, és az apja életét elvevő két nagy fegyvergyártó cég ellen.

Érdekes képi világú, és fondorlatos ám kedves humortól sem mentes történet, amelyben nem csak a „bosszú” kap szerepet, hanem a különböző, egymástól nagyon távol álló társadalmi rétegek egymáshoz való viszonya is. A film gazdag a meglepő, ötletes fordulatokban, így mindig tartogat valamit a néző számára. Kitűnő szórakozást nyújt amellet, hogy el is gondolkodtat.

Párterápia / Date Night

amerikai romantikus bűnügyi komédia (2010) (12 év felett)

Phil Foster (Steve Carell) és Claire Foster (Tina Fey) meglehetősen unalmas, de mindenképpen rutinszerű házasságban él. Barátaik példájából okulva – akik épp válni készülnek – úgy döntenek, feldobják egy kissé a kapcsolatukat, ezért hirtelen elhatározásból az egyik szokásos éttermi vacsorájukat a város egyik új, felkapott szórakozóhelyén kívánják eltölteni, ahol azonban hónapokra előre minden asztal foglalt. Ám némi trükkel, másnak kiadva magukat mégis bejutnak. A bonyoldalmak pedig itt kezdődnek, ugyanis azoknál, akiknek kiadják magukat, fontos információ van a birtokában, ami természetesen azt eredményezi, hogy többen is a Foster házaspár nyomába erednek.

Meglehetősen pörgős, fordulatos, jó szórakozást nyújtó produkció, nyilván nem mellőzve hálivúd hagyományait. Azért egyszer, egy unalmas estén a párunk társaságában meg lehet nézni. :)

A szupercsapat / The A-Team

amerikai akcióthriller, kaland (2010) (12 év felett)

Biztosan emlékszik még mindenki (legalábbis 30 felett) a '80-as években 5 évadot megélt sorozatra, amelyben négy vietnámi veterán kalandjai elevenedtek meg. A sorozatból képregényváltozat is készült, valamint a benne szereplő figurák rajzfilmekben is feltűntek (pl. Mr. T.). Pár éve úgy gondolták, leporolják ezt az akciósorozatot és egy egész estés, látványos mozifilmet készítenek belőle. Nos, ha valamihez értenek a tengerentúlon, akkor az a látványos akciófilmek készítése. Mellesleg Liam Neeson, mint Hannibal, Bradley Cooper, mint Szépfű, Quinton 'Rampage' Jackson, mint B.A. Baracus és Sharlto Copley, mint Murdock véleményem szerint remek választás volt, mind hozzák a jól megszokott figurákat. Az „ajkendi” faktorról pedig Jessica Biel gondoskodik Charissa Sosa szerepében. Szóval itt minden együtt van egy kellemes kikapcsolódásra.

Fejvadászok / Hodejegerne

norvég-német krimi, thriller (2011) (16 év felett)

Roger Brown (Aksel Hennie) egy fejvadászcégnél dolgozik, és különböző pozíciókba választja ki a megfelelő embereket. Mellesleg hobbjaja a műkincstolvajlás. Ebben segítségé is van. Ove Kjikerud (Eivind Sander) némi pénzért cserébe segít kiiktatni a riasztórendszereket. Persze Roger felesége, Diana Brown (Synnøve Macody Lund) semmit nem tud férje munkán kívüli elfoglaltságáról. Ám Roger bajban van. Túl sokat költött arra, hogy feleségének biztosítsa az elvárt életszínvonalat, így komoly adósságot halmozott fel. Itt jön a képbe Clas Greve (Nikolaj Coster-Waldau), aki épp egy nagy vállalat komoly pozícióját szeretné betölteni, s aki teljesen nyilvánvalóan kikezd Diana-val. Ám a történet nem ilyen egyszerű, hiszen birtokában van egy eredeti, több tízmillió eurót érő Rubens festmény, aminek értékesítésével Roger kikerülhetne a pácból...

Igazán remekül összerakott film, igazán izgalmas történet és komoly társadalomkritika ez, az európai filmgyártás magasiskolája. Mindenkinek tudom ajánlani, aki ki akar szakadni a semmitmondó hálivúdi produkciók sematikus világából.

Idő

Fellenbeck Roland: Mikor kiálszanak a fények

Fellenbeck Roland első novelláskötetét szeretném a figyelmetekbe ajánlani, amely nemrég jelent meg az Underground kiadónál.

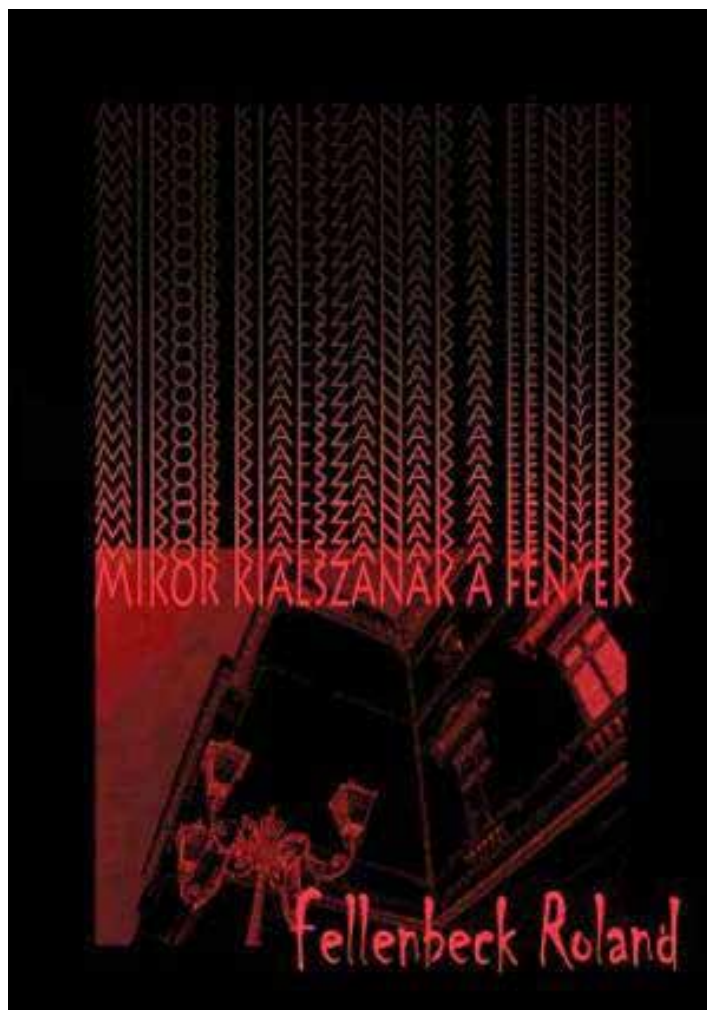
A szerző 2007-ben tűnt fel a Lidércfény mocsarában, amikor beküldte a II. pályázatunkra Reggel című novelláját. A későbbiekben Desdichado álnéven pedig további négy írást osztott meg velünk, melyek helyet kaptak ebben a novelláskötetben is.

A könyv összesen 11 hátborzongató horror novellát tartalmaz, melyeknek szereplői egyszerű hétköznapi emberek, akiknek valamilyen rejtélyes okból mégis szembe kell nézniük a legsötétebb félelmeikkel. A történetek pedig azt sugallják, hogy ezek a szörnyűségek akár velünk is megeshetnek, hiszen ki tudja, a hajnali busz valóban megérkezik-e a városba, ahová jegyet váltottunk, nem rejtőzik-e valami borzalom egy kedves nő mosolya mögött, és a holtak vajon hajlandóak-e békében nyugodni ott, ahol gondosan elástuk őket.

Mindaz, ami fontos az életünkben, bizonytalan és múlandó. Bármelyik percben darabjaira hullhat körülötünk a jól megszokott valóság, és akkor egyedül fogunk állni a sötétben...

Érdekes volt számomra, hogy a misztikus iszonyat mellett komoly hangsúlyt kaptak a novellákban a hétköznapi problémák is, melyek igencsak megkeserítik a 21. századi emberek életét. Földöntúli rémségek nélkül is képesek vagyunk pokolként megélni a valóságot, hiszen a tartós munkanélküliség, egy válságba jutott házasság, a frusztráció, a magány és az elidegenedés legalább annyi szenvedést okoz, mint elszabadult fantáziánk rettegett démonai.

Engem leginkább a történetek hangulata fogott meg. Annak ellenére, hogy nem nélkülözik a horror műfaj klasszikus, jól bevált elemeit, mindegyikben van valami, ami megragad az ember emlékezetében. Nem olyan írások, amiket azonnal elfelejtünk, miután becsukjuk a könyvet.

Össességében ezek a novellák az elgondolkodtató, mélységesen emberi kérdések felvetése mellett igen kellemes kikapcsolódást is nyújtottak számomra, így mindenkinek jó szívvel ajánlom őket, aki a szereti a félelmetes és különös hangulatú történeteket.

http://www.scenicreflections.com/files/Dark_Choul_Wallpaper_is9yz.jpg

